

Bilag til bet. og indst. vedr. forskudsvise udbetalinger til arbejdsløsheds-kasserne

steriet til folketingets arbejdsmarkedsudvalg, finder undersøgelsesdommeren i redegørelsen, at spørgsmålet om lovhjemmel burde være omtalt i redegørelserne.

Ved bedømmelsen af dette forhold må det indgå, at der efter arbejdsministeriets ledelses opfattelse var den fornødne hjemmel, samt at rigsrevisionen uanset udtalelsen fra dens repræsentanter i arbejdsgrupperapporten fra 1976 ikke tog afstand fra den praktiserede ordning.

Justitsministeriet finder det derfor tvivlsomt, om det kan bebrejdes direktoratet og ministeriet, at disse oplysninger ikke indgår i redegørelsen.

III. Sammenfatning

Som det fremgår af indledningen, har arbejdsministeriet anmodet justitsministeriet om at overveje, om redegørelsen kan give anledning til at søge enkeltpersoner draget til ansvar for sagens behandling.

Justitsministeriets opfattelse kan sammenfattes således:

1. Spørgsmålet om strafansvar for offentligt ansatte i forbindelse med de fejl og forsømmelser, som påpeges i redegørelsen, må afgøres efter straffelovens § 157.

Bestemmelsen har følgende ordlyd:

»Samme straf finder anvendelse, når nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse eller i overholdelsen af de pligter, som tjenesten eller hvervet medfører. Bestemmelsen i § 156, 2. punktum, finder tilsvarende anvendelse.«

Straffen for overtrædelse af straffelovens § 157 er bøde eller hæfte.

Efter en samlet bedømmelse af de oplysninger, der er fremkommet i redegørelsen, finder justitsministeriet ikke, at det kan antages, at offentligt ansatte i den foreliggende sag har begået forhold, der er af en sådan karakter, at de med hensyn til gentagelse eller grovhed opfylder betingelserne i straffelovens § 157.

2. Det må dernæst overvejes, om der er tjenestemænd, der har gjort sig skyldig i forsejler, der har en sådan karakter, at der bør

indledes tjenesteretlig undersøgelse mod de pågældende.

Som det fremgår af indledningen, har undersøgelsesdommeren ifølge sit kommissorium haft til opgave at klarlægge forløbet af sagen og i den forbindelse søge oplyst, om der ved sagens behandling kan konstateres fejl eller forsømmelser. Undersøgelsesdommeren har som følge heraf ikke søgt at place-re ansvaret for eventuelle fejl hos bestemte personer inden for den enkelte myndighed.

Som det fremgår af gennemgangen ovenfor i afsnit II, er justitsministeriet i det væsentlige enig med undersøgelsesdommeren i, at der under sagsbehandlingen er begået en række alvorlige fejl.

Bl.a. som følge af det sigte, undersøgelsen har haft, giver oplysningerne i redegørelsen imidlertid ikke justitsministeriet fuldt tilstrækkeligt grundlag for at afgøre, hvilke personer inden for de enkelte myndigheder der bærer det endelige ansvar for fejlene, samt i hvilket omfang disse fejl er af sådan karakter, at der kan udløses et disciplinært ansvar.

Såfremt der ønskes tilvejebragt mulige yderligere oplysninger, bør det i en sag af denne karakter formentlig ske gennem ned-sættelse af en kommissionsdomstol til yderligere belysning og bedømmelse af denne del af sagen.

3. Et retligt ansvar for de personer, der har været arbejdsministre under sagens forløb, kan alene gøres gældende ved en rigsretssag for overtrædelse af ministeransvarlighedslovens § 5, hvorefter en minister kan straffes, hvis han forsætligt eller groft uagtsomt tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven, lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.

Efter lovens § 8 forældes strafansvaret efter reglerne i borgerlig straffelov. Forældelsesfristen er dog i intet tilfælde mindre end 5 år.

Tiltale for rigsretten rejses ved beslutning af folketinget. Selv om rigsretssag ifølge grundlovens § 16 kan rejses af kongen (regeringen), antages det i den statsretlige litteratur og i overensstemmelse med parlamentariske principper, at adgangen til at rejse rigsretssager i dag bør forbeholdes folketinget.